

Jednoho krásného dne, po mnoha letech vysílání signálů na všechny strany, došla naplnění také naše snaha nějakou tu zprávu přijmout.

Když se potvrdil umělý původ signálu, slavilo se po celé planetě, mezinárodní společenství vyhlásilo tento den za význačný a většina států jej ustanovila státním svátkem.

Přijetí byla jedna věc, ale rozluštit její obsah byla věc neskonale složitější. Zpráva se ukázala jako nerozluštitelná. Prostě neobsahovala, jak by se u takové zprávy dalo očekávat, návod k jejímu rozluštění.

A tak zatímco se vědci nejroztodivnějšího zaměření neúspěšně snažili, nadšení světové veřejnosti postupně opadlo, až zůstal jen ten význačný den a státní svátky. Po pár letech zbyla z oslavované události jen vzpomínka, protože neopodstatněný svátek většina států zase zrušila.

A pak, dalšího krásného dne, probleskla světem zpráva, že se vědci zachytili drápkem a našli nějaké to vodítko. Ale až po dalším roce se svět dozvěděl, že se konečně dostavil úspěch.

„Co vám na tom trvalo tak dlouho?“ ptali se všichni.

„Museli jsme mít jistotu, že to luštíme správně,“ odpovídali vědci.

„A rozluštili jste ji celou?“

„Ne, jen asi tak polovinu.“

„Tak už nás nenapínejte – co se tam píše?!“

„Zpráva nebyla určena nám, neznámé civilizaci. Proto neobsahovala návod na vyluštění. Je to nejspíše obchodní zpráva mezi dodavatelem a zákazníkem. Nebo spíše mezi přáteli.“

„Jak to víte?“

„Protože zpráva začíná oslovením: ‚Bud‘ zdrav, ty osle starý!‘.“